Írta: Major Zoltán
2023. február 23. csütörtök, 12:08

Papp Melinda, a Bóbita Bábszínház igazgatóhelyettese és bábszínésze február 11-én immár második alkalommal kapta meg a társulattól a legfontosabb elismerést, a Hang Gábor-díjat. Már több, mint egy évtizede teljes-szívvel lélekkel a Bóbitáért dolgozik, a színpadon és azon kívül egyaránt. Az újabb díj kapcsán Melinda többek között felidézte az elmúlt időszak legfontosabb Bóbitás és Bóbitán kívüli eseményeit, illetve mesélt a munkáiról és a következő bemutatóról. (Fotó: Farkas B. Szabina)

- Gratulálok a díjadhoz, amit immár másodszor is megkaptál. Milyen érzések vannak benned ezzel kapcsolatban?

- Amikor először megkaptam a Hang Gábor-díjat, 2015-ben, akkor hatalmas és felhőtlen öröm volt bennem, hogy az új társulatom, ahova nem olyan régen érkeztem, megszavazta nekem ezt. Aztán, ahogy egyre inkább elkezdtem itthon lenni Pécsett, akkor beleszoktam a helyzetbe, abba, hogy itt vagyok. Most, hogy másodjára kaptam meg, nagyon furcsa, kettős érzés volt bennem. Annyira az életemmé vált a bábszínház, annyira magaménak érzek minden pillanatot, minden egyes helyet a színházban. Azért dolgozunk, olyan előadásokat csinálunk, hogy az emberek szeressenek eljönni hozzánk. Ezt nem is lehet máshogy csinálni, csak szívvel lélekkel. Valószínűleg annyira véremmé vált már, hogy nem is nagyon értettem, hogy miért kapom. Úgy érzem, most értem meg rá igazán, a második alkalommal. Most a saját maximalizmusom is azt tudja mondani, hogy igen, megérdemeltem.

- Ahogy említetted, nyolc évvel ezelőtt kaptad az első díjat. Azóta sok idő eltelt. Kérlek, emelj ki néhány pillanatot, ami nagyon meghatározó volt a számodra itt a Bóbitában!

- Pozitívokat és negatívakat egyaránt fel tudok sorolni. Az egyik legmeghatározóbb korszakhatár a bábszínházban **Takács Tibor (Berci)** tragikus távozása. 2018-ban ment el a műszaki vezetőnk, aki nem csak nagyon jó kolléga és színházi ember volt, hanem egy nagyon fontos ember mindannyiunk életében, és a mai napig érezzük a hiányát. Olyan ez, mint amikor a családban meghal az első nagyszülő, ami által a sérthetetlennek hitt világ egy pillanat alatt felborul. Azóta próbáljuk érzelmileg feldolgozni ezt. Szerencsére sok új kolléga jött, de Berci pótolhatatlan. Amik nagyon örömteli pillanatok voltak, azok az előadások és a próbák. Persze a bábszínész énem azt mondja, hogy minden előadást egyformán szeretek, de igazából van, amelyik közelebb áll hozzám. Nagyon jó érzés, hogy a
Torzonborz
széria ilyen szépet futott. Az első bemutató 2014-ben volt, és tavaly, 2022-ben mutattuk be a legutóbbi részt, ami a sorozat lezárása is. Mindegyiknek ott bábáskodtam a születésénél. Eleinte fordító-dramaturgként voltam jelen, aztán a társulatban bekövetkező személyi változások miatt átvettem a Nagymama szerepét, és az utolsó részben már átvétel nélkül, alanyi jogon játszott el a Nagymamát. Nagyon jó élmény számomra minden egyes külföldi út, amit együtt élünk meg a társulattal: a zágrábi színházi fesztivál, illetve számtalan alkalommal jártunk Kolozsváron, Marosvásárhelyen. Ezek mind összekovácsolják a csapatot. Szintén jó élmény, hogy ugyan nekem nincsen saját gyermekem, de nagyon szeretem őket, és rengeteg gyermekem van itt a bábszínházban és a Művészeti Gimnáziumban is. Itt a társulatban is egyre szaporodnak a csemeték:
Vadon Judit
két csimotája,
Matta Lóri
két új gyereke,
Illés Ilona (Babika)
unokái. Az erdőben vannak a nagyon magas fák, az öregedő fák meg a kis hajtások. És jó érzés ezt látni és benne lenni. És általuk megérkezik az új pöttömszínházi közönség is. A kicsit idősebb generációra gondolva pedig kiemelném az
#apa#anya#én
filmet. Az ifjúsági előadások sorából, épp a nehéz covid-os időszakban, egy pályázat segítségével született egy film, egy tévéjáték, amit a Duna TV be is mutatott.

- Kérlek, mesélj a Pécsi Művészeti Gimnáziumban végzett munkádról. Mióta tanítasz ott, és milyen tárgyakat?

- A Művészeti Gimnáziumban azóta tanítok, mióta itt vagyok Pécsett, úgy szerződtem le a bábszínházzal, hogy én úgy szeretnék jönni, ha tudok tanítani. Drámatagozatos középiskolába jártam Debrecenben, ahova vissza is hívtak tanítani, hét évet tanítottam a drámaképzésben. Pécsett is ezt szerettem volna folytatni, mert úgy éreztem, hogy volt drámatagozatos diákként, diplomás pedagógusként és művészemberként tudok olyat adni a gyerekeknek, ami azt hiszem,

nekem is jól jött volna annak idején. A drámaképzésben már gyakorlatilag minden tantárgyat tanítottam a kreatív mozgáson és kreatív zenén kívül. Oktattam drámajátékot, színjátékot, bábjátékot és most vers- és prózatanár vagyok a tagozaton. Ez nem csak azt jelenti, hogy hogyan mondjunk verset, ez az egyéni fejlesztésnek egy útja. A színjáték és drámajáték órákon főként csoportokban dolgoznak a gyerekek. Ezek közösségépítő, személyiségfejlesztő órák, ahol a különböző drámás gyakorlatokon keresztül először megismerik önmagukat, lesz egy stabil önképük, és aztán már nyugodt szívvel bele tudnak bújni másnak a bőrébe, ha egy szerepet kapnak. A vers- és prózában pedig minden egyes emberrel egyénileg tudok foglalkozni, hogy az énképe még erősebb legyen, és minél többet tudjon meg magáról azáltal, hogy egy írott szövegben megkeresi saját magát, és azt úgy tolmácsolja a világ felé, hogy egy jó élményt ad vele. Nem csak verseket és prózai anyagokat, monológokat olvasunk, hanem írunk is saját monológokat, verseket, slam poetry-t, dalszöveget. Sok minden belefér ebbe.

- Ez nagyon izgalmasan hangzik! Hány diákot tanítasz?

- Most minden évfolyamban tanítok, évfolyamonként 16-18 gyereket.

- Akiknek egy része utána fel-felbukkan a Bóbitában.

- Igen, hálistennek. **Ziegenheim Dorina** meg **Farkas Dóra** kollégák lettek, **Szalai Barbara**, aki jövőre ide szerződik, szintén tanítványunk volt.

